

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 103/2022-76

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED]

[REDACTED],
zastúpených JUDr. Andrejom Garom, advokátom, Štefánikova 14, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 18 P 115/2017 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 18 P 115/2017 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Bratislava V **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 18 P 115/2017 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľom **p r i z n á v a** finančné zadost'učinenie každému v sume po **3 000 eur**, ktoré **j e** im Okresný súd Bratislava V **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Bratislava V **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľom trovy konania v sume **739,66 eur** a zaplatiť ich právnenému zástupcovi sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. februára 2022 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na ochranu rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rešpektovanie rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 P 115/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietáhov. Zároveň sťažovatelia žiadajú o priznanie finančného zadosťučinenia každému v sume 8 000 eur a náhrady trov konania pred ústavným súdom v sume 492,31 eur.

2. Uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 103/2022-25 z 1. marca 2022 bola ústavná sťažnosť sťažovateľov prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu.

3. Z ústavnej sťažnosti, zo súdneho spisu a z priložených príloh vyplynul nasledujúci stav vecí:

Na základe návrhu sťažovateľky zo 4. decembra 2017 sa na okresnom súde vedie napadnuté konanie o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode manželstva, o ktorom do podania ústavnej sťažnosti nebolo právoplatne rozhodnuté. Podľa zistenia ústavného súdu okresný súd meritórne rozhodol na pojednávaní 21. apríla 2022. Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie obe strany sporu a v súčasnosti vo veci prebieha odvolacie konanie na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 20 CoP 122/2022.

II.

Argumentácia sťažovateľov

4. Sťažovatelia v podanej ústavnej sťažnosti namietajú postup okresného súdu v napadnutom konaní, ktoré ku dňu podania ústavnej sťažnosti trvalo viac ako 4 roky, pričom v podstatnom poukázali na tieto skutočnosti:

a) Sťažovatelia okrem chronológie úkonov v napadnutom konaní, hodnotenia skutkovej a právnej zložitosti veci, správania strán sporu a postupu okresného súdu v napadnutom konaní uviedli, že okresný súd síce nariadil 7 termínov pojednávania, ale uskutočnili sa len 2 pojednávania. V napadnutom konaní s osobitným významom pre sťažovateľov doteraz nie je dokazovanie vykonané v takom rozsahu, aby okresný súd mohol vo veci meritórne rozhodnúť.

b) Okresný súd dlhodobo akceptuje zjavne účelové žiadosti otca o odročenie termínu pojednávania, pričom sťažovatelia vyjadrovali svoj nesúhlas s týmto postupom okresného súdu. Z vyjadrení a procesných návrhov otca je úplne zrejmé jeho obštrukčné správanie, t. j. aby rozhodnutie vo veci samej bolo čo najviac oddialené. Akceptovaním opakovaných a účelových žiadostí okresný súd núti sťažovateľku zotrvať v nefunkčnom manželstve a vytvára priestor na značnú eskaláciu rodinných vzťahov, ktorá má už extrémne až patologické rozmery.

c) Od rozhodnutia okresného súdu týkajúceho sa úpravy výkonu rodičovských práv a povinností na čas do rozvodu manželstva uplynuli už viac ako 3 roky. Aktuálna úprava platná do právoplatného skončenia napadnutého konania je momentálne vyčerpaná, pretože už nereflektuje aktuálne pomery v rodine, potreby maloletých detí a ich najlepší záujem. V dôsledku nečinnosti okresného súdu je sťažovateľka nútená podať ďalšie návrhy na zmenu úpravy výkonu

rodičovských práv a povinností na účely stabilizácie situácie na základe zmenených okolností. V dôsledku nečinnosti okresného súdu došlo k úplnému prerušeniu kontaktu sťažovateľky s jej starším synom, ktorý bol zverený do osobnej starostlivosti otca. Napriek podaniam sťažovateľky smerovaným okresnému súdu, že otec nerešpektuje rozhodnutie týkajúce sa styku sťažovateľky so starším maloletým synom, v tomto smere okresný súd nekoná. Tým okresný súd podporuje nezákonné konanie otca a aj vzájomné odcudzenie sťažovateľky so starším synom. Z uvedeného dôvodu sťažovateľa žiadajú aj konštatovanie porušenia svojho základného práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, keďže nečinnosťou okresného súdu a celkovým jeho postupom v napádanom konaní dochádza k negatívnym zásahom do ich práva na rodinný život.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľov

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

5. Predsedníčka okresného súdu považuje ústavnú sťažnosť len za čiastočne dôvodnú, pričom v písomnom vyjadrení v podstatnom uviedla:

Okresný súd od podania návrhu, resp. postúpenia spisu až do 13. marca 2019 vo veci postupoval plynulo. Od 13. marca 2019 do 7. januára 2020 bolo napadnuté konanie prerušené do právoplatného skončenia konania o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu pochádzajúcemu z manželstva, ktoré sa viedlo na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 3 P 101/2017, pričom rozhodnutie v tejto veci s vyznačenou doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti bolo okresnému súdu doručené až 5. marca 2020, t. j. po vyhlásení núdzového stavu v súvislosti so šíriacim sa novým ochorením COVID-19. Táto spočiatku neistá situácia ovplyvnila aj vykonávanie jednotlivých úkonov súdu v predmetnom konaní počas tohto obdobia.

Predsedníčka okresného súdu zároveň poukázala na početné procesné návrhy zo strany otca, ako aj skutočnosť, že k viacerým odročieniam naplánovaných pojednávaní došlo na základe návrhov otca dieťaťa odôvodnených jeho zdravotným stavom, ako aj aktuálnou epidemiologickou situáciou.

Zároveň pripustila, že obdobie od 26. novembra 2020 až do 20. mája 2021 možno ospravedlniť epidemiologickou situáciou iba čiastočne. V nasledujúcom období konajúca sudkyňa rozhodovala o procesných úkonoch zo strany otca (vylúčenie kolízneho opatrovníka a Úradu komisára pre deti), ako aj o jeho návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Naplánované pojednávanie o merite veci bolo odročené zo zdravotných dôvodov na strane konajúcej sudkyne.

Poukazujúc na judikatúru ústavného súdu, považuje výšku požadovaného finančného zadosťučinenia za neprimeranú a neopodstatnenú. Zároveň súhlasila s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Súčasťou vyjadrenia okresného súdu bolo aj vyjadrenie zákonnej sudkyne, ktorého podstatu tvorili chronológia napadnutého konania a argumentácia, ktorá v podstatnom korešpondovala s vyjadrením predsedníčky okresného súdu.

III.2. Replika sťažovateľov a doplnenia podania:

6. Sťažovatelia zotrvali na svojej argumentácii, pričom na základe vykonanej chronológie procesných úkonov zo strany okresného súdu zvýraznili obdobia nečinnosti, ako aj skutočnosť, že vo veci boli vykonané len 2 pojednávania, z toho prvé po 10 mesiacoch od podania návrhu a posledné pred 3,5 rokmi. V súvislosti s argumentáciou týkajúcou sa vtedajšej epidemiologickej situácie poukázali na aktuálnu súvisiacu judikatúru všeobecných súdov a ústavného súdu, ako aj na § 1 ods. 1 písm. g) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 24/2021 Z. z. o vykonávaní pojednávania, hlavných pojednávania a verejných zasadnutí v čase mimoriadnej situácie a núdzového stavu v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého konania vo veci starostlivosti súdu o maloletých vrátane výkonu rozhodnutia spadajú do kategórie neodkladných vecí, v ktorých súdy aj počas núdzového stavu pojednávajú. Sťažovatelia taktiež zaujali písomné stanovisko k vyjadreniu odporcu, ktoré doručil ústavnému súdu.

7. Následne boli ústavnému súdu doručené doplnujúce podania sťažovateľov z 13. mája 2022 a 29. novembra 2022, v ktorých v podstatnom uviedli, že okresný súd síce meritórne rozhodol na pojednávaní uskutočnenom 21. apríla 2022, avšak naďalej pokračuje v porušovaní nimi označených práv. Poukázali na správanie zákonnej sudkyne na uskutočnenom pojednávaní, pričom podľa ich názoru zákonná sudkyňa viedla pojednávanie tak, aby akokoľvek rozhodla a mohla ústavnému súdu zaslať informáciu, že vec je skončená. V zásade odmietla vykonať akékoľvek navrhnuté dôkazy a doslova chcela prevziať do svojho rozhodnutia 4 roky starý rozsudok z roku 2018. Za zarážajúcu považujú sťažovatelia skutočnosť, že zákonná sudkyňa nechala viac ako 5 hodín čakať pred pojednávacou miestnosťou 2 neplnoleté deti, aby napokon návrhy oboch rodičov na ich vypočutie zamietla. Sťažovateľka považuje správanie zákonnej sudkyne, keď vyplá nahrávacie zariadenie a žiadala o uzavretie mimosúdnej dohody, za vyvíjanie tlaku na sťažovateľku. Taktiež poukázali aj na nedodržanie lehoty na vyhotovenie rozhodnutia vyplývajúcej z § 42 Civilného mimosporového poriadku a následné oneskorené a navyše chybné vyznačenie doložky vykonateľnosti. Sťažovatelia svoje vyjadrenie uzavreli s tým, že v plnom rozsahu trvajú na podanej ústavnej sťažnosti a uplatňujú si trovy právneho zastúpenia vrátane spísania repliky.

III.3. Vyjadrenie odporcu v napadnutom konaní:

8. Argumentujúc § 126 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), bolo 18. marca 2022 ústavnému súdu doručené písomné stanovisko odporcu v napadnutom konaní. Ústavný súd pri posudzovaní ústavných sťažností namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru skúma vzniknuté prietahy v namietanom konaní výlučne vo vzťahu k sťažovateľom, pričom ďalší účastníci konania taktiež môžu podať ústavnému súdu ústavnú sťažnosť namietajúcu vznik zbytočných prietáhov v napadnutom konaní vo vzťahu k nim. Poukazujúc na uvedené, ústavný súd uzatvára, že na argumentáciu odporcu neprihliadal, keďže mu nič nebráni v tom, aby v súvislosti so zbytočnými prietahmi v namietanom konaní podal sám ústavnú sťažnosť.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu všeobecného súdu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, a preto pristúpil k posúdeniu veci samej.

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

10. Podstata námietok sťažovateľov v súvislosti s namietaným porušením ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote je založená na tvrdení o nekonaní, resp. o neefektívnej činnosti okresného súdu, ktoré je svojou povahou kategóriou konania vyžadujúcou si rýchlejší postup konajúceho súdu.

11. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020).

12. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

13. Z hľadiska právnej a faktickej zložitosti veci ústavný súd uvádza, že v napadnutom konaní sa rieši otázka rozvodu manželstva a úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom. Táto agenda je súčasťou štandardnej rozhodovacej praxe všeobecných súdov a nemožno ju považovať za právne ani fakticky zložitú. Z hľadiska povahy veci ide o konanie, ktorému je potrebné venovať zvýšenú pozornosť a konať promptne.

14. K správaniu sťažovateľov ústavný súd uvádza, že správanie maloletého sťažovateľa nemohlo mať vplyv na dĺžku súdneho konania. Sťažovateľka ako matka maloletého v konaní poskytovala okresnému súdu súčinnosť a svojím správaním nespôsobila prietahy v napadnutom konaní.

15. Pri hodnotení postupu okresného súdu ústavný súd už na úvod konštatuje, že samotná skutočnosť, že prvé meritórne rozhodnutie vo veci bolo pri tomto type konania vydané až po takmer piatich rokoch od podania návrhu, je neospravedliteľná. Ústavný súd pripúšťa, že dĺžka napadnutého konania bola značne ovplyvnená najmä výraznou procesnou aktivitou odporcu, ako aj existenciou súvisiacich konaní, avšak okresný súd mohol, reflektujúc uvedené skutočnosti, postupovať efektívnejšie.

16. Súvislejšie obdobie zbytočných prietahov v napadnutom konaní ústavný súd zaznamenal od januára 2020, keď odpadla prekážka, pre ktorú bolo konanie prerušené, následne došlo k odročeniu

niekoľkých naplánovaných pojednávaní z dôvodov na strane odporcu, ako aj v dôsledku epidemiologickej situácie. Vec bola síce meritórne rozhodnutá 21. apríla 2022, avšak vzhľadom na prebiehajúce odvolacie konanie na krajskom súde uvedené rozhodnutie stále nenadobudlo právoplatnosť.

17. Argumentáciu okresného súdu o okolnostiach súvisiacich s pandémiou COVID-19 nemožno prijať ako dôvod, pre ktorý okresný súd o veci právoplatne nerozhodol v primeranom čase. Pandémia ochorenia COVID-19 môže byť dôvodom nečinnosti, avšak v rámci ojedinelej nečinnosti trvajúcej kratší čas aj s prihliadnutím na predmet konania a jeho význam pre sťažovateľa (IV. ÚS 266/2022). Obmedzenia, ktoré si vyžiadala pandémia COVID-19, môžu mať nepriaznivý vplyv na vybavovanie vecí vnútroštátnymi súdmi, hoci to v zásade nemôže zbaviť štát všetkej zodpovednosti za nadmernú dĺžku predmetného konania (sťažnosť vo veci Q and R proti Slovinsku, č. 19938/20, rozhodnutie z 8. 2. 2022, § 80). V okolnostiach prejednávanej veci uvedené okolnosti neospravedlňujú celkovú dĺžku konania takmer 5 rokov vo veci rozvodu manželstva a starostlivosti o maloletých. Na základe uvedeného ústavný súd rozhodol, že okresný súd v napadnutom konaní porušil základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (výrok 1).

18. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal. Vzhľadom na to, že okresný súd vo veci stále právoplatne nerozhodol a v súčasnosti prebieha odvolacie konanie, ústavný súd prikázal okresnému súde, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prieťahov, pretože bez ohľadu na výsledok odvolacieho konania bude v tejto veci po vrátení spisu vykonávať potrebné procesné úkony (výrok 2).

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru:

19. Nedostatočná rýchlosť postupu štátnych orgánov v konaní o úprave práv a povinností k deťom, najmä však čo sa týka otázky zverenia do starostlivosti a úpravy styku rodičov k deťom, môže okrem vyslovenia porušenia práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote vyústiť aj do porušenia práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života (rozhodnutia ESLP Bergmann proti Českej republike z 27. 10. 2011, § 62, Koudelka proti Českej republike z 20. 7. 2006, § 68, Voleský proti Českej republike z 29. 6. 2004, § 107 a pod.).

20. Pod „neoprávneným zasahovaním“ treba rozumieť také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje ustanovený cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie ustanoveného cieľa (I. ÚS 13/2000).

21. Nesplnenie pozitívneho záväzku štátu a jeho orgánov (aj všeobecných súdov) zabezpečiť účinnú ochranu práv a slobôd jednotlivcov v primeranej lehote možno považovať za neoprávnený zásah do rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru vtedy, ak je nepochybné, že v dôsledku nedostatku existencie meritórneho rozhodnutia, ktorým by boli upravené práva a povinnosti rodiča k maloletému, sa zhoršuje postavenie dotknutého rodiča v tom

zmysle, že rozvíjanie, resp. obnova vzťahu dotknutého rodiča s jeho dieťaťom je v súvislosti s uplynulým časom podstatne sťažená (II. ÚS 406/2020).

22. V tomto prípade sťažovatelia odvodzujú porušenie označených práv hmotného charakteru od porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, čím malo následne dôjsť k obmedzeniu realizácie starostlivosti a výchovy o staršieho syna sťažovateľky maloletého ■■■■■. Napadnuté konanie začalo v decembri 2017, napriek meritórnemu rozhodnutiu z apríla 2022 dosiaľ nebolo právoplatne skončené, pričom sťažovateľka poukázala na zhoršený vzťah so starším synom zvereným do starostlivosti otca, ktorý s ňou v zásade odmieta akýkoľvek kontakt.

23. Ústavný súd nepovažoval samotné tvrdenie sťažovateľov o porušení hmotných práv bez ďalšej konkrétnej argumentácie za postačujúce pre vyslovenie ich porušenia. Prihliadol pritom aj na to, že neakceptovateľnosť dĺžky konania viedla k záveru o porušení procesných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnej sťažnosti v časti požadujúcej vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľov podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu nevyhovelo (výrok 5).

V.

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

24. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04, IV. ÚS 302/2020).

25. V prerokúvanom prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Vo vzťahu k maloletému sťažovateľovi, ako aj sťažovateľke ústavný súd prihliadol na to, že napadnuté konanie ako celok pred okresným súdom trvá takmer 5 rokov bez právoplatného skončenia veci.

26. V týchto okolnostiach ústavný súd považuje za primerané priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 3 000 eur pre každého zo sťažovateľov, ktoré bude povinný uhradiť okresný súd v zmysle § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (výrok 3). V prevyšujúcej časti návrhu sťažovateľov na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd nevyhovelo (výrok 5).

VI.

Trovy konania

27. Ústavný súd priznal sťažovateľom náhradu trov konania v sume 739,66 eur v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za 3 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie ústavnej sťažnosti a replika sťažovateľov) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2022 v sume 193,83 eur (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2022 v sume 11,63 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Celková suma náhrady trov konania tak predstavuje sumu 739,66 eur vrátane dane z pridanej hodnoty, keďže právny zástupca sťažovateľov

je jej platcom. Vzhľadom na uvedené ústavný súd vo veci náhrady trov konania sťažovateľov rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto nálezu. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu